

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 511/2025
06.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милан Марковић адвокат из ..., против тужене „Апатинска пивара“ д.о.о. са седиштем у Апатину, коју заступа Тијана Жункић Марић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1035/24 од 19.09.2024. године, на седници одржаној 06.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1035/24 од 19.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 488/20 од 26.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужилци на име изгубљене зараде за период од 11.04.2019. до 31.05.2022. године исплати 1.035.698,76 динара, са законском затезном каматом на износ од 894.797,94 динара од 07.07.2022. године до исплате, као и да тужилци за период од 01.06.2022. године док за то постоје законски разлози, а најкасније до 65. године живота, односно до 08.07.2036. године, исплаћује месечну ренту од 23.414,73 динара, сваког првог у наредном месецу за претходни месец са законском затезном каматом од доспелости сваке месечне ренте до коначне исплате, с тим да доспеле месечне оброке плати одједном, и да тужилци надокнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженој надокнади трошкове парничног поступка од 559.182,21 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1035/24 од 19.09.2024. године, ставом првим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је одбијен захтев тужене преко износа од 510.182,21 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, у преосталом делу је одбијена жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда, док су ставом трећим изреке одбијени захтеви тужиле и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене пресуде тужила је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу члана 403. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Законом о парничном поступку је прописано (члан 403) да против правноснажне пресуде донете у другом степену, странке могу да изјаве ревизију у року од 30 дана од дана достављања пресуде (став први); да је ревизија увек дозвољена ако је: 1) то посебним законом прописано, 2) другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака, 3) другостепени суд усвојио жалбу, укинуо пресуду и одлучио о захтевима странака (став други); да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела на прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (став трећи); да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3), осим из члана 404. овог закона (410. став 2. тачка 5); при чему је у парницама из радних односа ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа (члан 441); док се у таквим парницама, када се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, као што је реч у овом случају, дозвољеност ревизије оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Тужба у овом правном спору поднета је 18.06.2019. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 499.000,00 динара. Поднеском од 31.08.2022. године тужила је преиначила тужбу тако што је повећала тужбени захтев, а укупна вредност тако постављеног тужбеног захтева износи 2.440.582,56 динара (1.035.698,76 динара на име изгубљене зараде и 1.404.883,80 динара на име месечне ренте за пет година, који износ је утврђен применом члана 29. ЗПП). Како вредност предмета спора у конкретном случају очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд оценио да је изјављена ревизија недозвољена, с обзиром да нема назнака да је изјављена у смислу члана 404. ЗПП.

С обзиром на изложено, Врховни суд је одлучио као у првом ставу изреке, на основу члана 413. у вези с чланом 410. став 2. тачка 5. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**